

יד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם פרטי: דוד	שם משפחה: כהן
--------------	---------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

בלועזית Cohen		שם משפחה איתו נולדתי: כהן
שנת לידה: 1928	מין: זכר	שם פרטי איתו נולדתי: דוד
ארץ לידה: לוב		עיר לידה: טוברוק
שם פרטי ושם נעורים של האם: סלמה לחמיש		שם פרטי ושם משפחה של האב: יצחק כהן
ארץ המגורים: לוב		מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: טוברוק
חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא)		השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה) שבע כיתות
מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה) חייט		מקומות מגורים בתקופת המלחמה: טוברוק, לוב (שם העיר או האזור ושם הארץ)
בלועזית		במידה והיית בגטו, ציין את שמו
בלועזית		במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו: ג'אדו
תאריך השחרור: 1941	המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי: במחנה הצבאי	
ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור: לוב, לעיר טוברוק		במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)
במידה ועלית באנייה, ציין את שמה: גלילה	שנת עליה: 1949	במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממת'י עד מתי

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הוריך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים):

אבי, שנפטר עוד בילדותי כתוצאה מתאונת עבודה, היה אדם דתי ואף שימש כגבאי של בית הכנסת. אמי היא זו שלמעשה גידלה אותנו. היינו משפחה מסורתית וחגגנו את החגים של היהודים, הערבים ידעו לכבד אותנו. היינו שישה נפשות, אמא עבדה בניקיון בתים וכמטפלת על מנת לפרנס אותנו. אני למדתי בבית ספר איטלקי בן שבעה כיתות, כך שאני דובר גם את השפה האיטלקית.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

בשנת 1940 הגיעו האיטלקים והוציאו אותנו מן הבית שלנו, לא נתנו לנו לקחת דבר והשארנו את הכל מאחור. הם הובילו אותנו למחנה צבאי משותף של הצבא הגרמני והאיטלקי ולמעשה היינו סוג של אסירי מלחמה. אכסנו אותנו בתוך אולמות גדולים, כאשר כל משפחה קיבלה חלק קטן ומה שהפריד בין משפחה למשפחה היה רק פיסת בד. השגרה במחנה הייתה קבועה, היינו אחראים על ניקיון המחנה ובתקופת השעות הדאגה העיקרית שלי הייתה לדאוג לאוכל למשפחתי כיוון שעיקר המזון שלנו היה לחם ושעועית, ולמצוא דרכים להתגבר על הקור הנורא. הייתי אוסף עצים ואף גנבתי מספר פעמים את המשקופים של הדלתות על מנת להדליק אש. ביום שבת אחד ריכזו את כולנו והיינו בטוחים שהולכים להוציא אותנו להורג, אך הפקודה להרוג לא הגיעה. למעשה האיטלקים כלל לא הוציאו יהודים להורג וכל הנפטרים מתו כתוצאה מקור, רעב ומחלות. בשנת 1941 החליטו האיטלקים לשחרר אותנו ושאלו את אמי אם היא רוצה לעלות לארץ ישראל או לחזור בחזרה ללוב, ואמא החליטה שנחזור הביתה.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(השחרור וחזרתך הביתה, חייך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

לאחר החלטתה של אימי לחזור ללוב, חזרנו לעיר שלנו טוברוק וגילינו שהערבים השתלטו על הבית הישן שלנו וכל רכושנו אבד. היינו צריכים להתחיל הכל מהתחלה. נאלצנו להשכיר בית ערבי על מנת שיהיה לנו איפה לגור, אמא חזרה לעבוד בניקיון וכמטפלת, אני התחלתי לעבוד בתור חייט על מנת לעזור לה בפרנסת הבית. בגיל שמונה עשרה הכרתי את אשתי סלמה, התחתנתי, ועליתי לארץ ישראל. עלינו לארץ כל המשפחה באונייה גלילה בשנת 1949.

נא ספרי/י על חייך בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

בעת עלייתי ארצה הרגשתי סיפוק והקלה רבה על כך שסוף סוף הגעתי למקום ששייך ליהודים, בו לא נצטרך לחיות יותר בפחד על היותנו יהודים ונוכל להתפרנס בכבוד ולא לחוות יותר רעב וקור. ארץ זבת חלב ודבש. כשהגענו ארצה תחילה מיקמו אותנו במעברה ליד בית ליד. החיים במעברה היו קשים ועל מנת לפרנס את משפחתי עבדתי כפועל בניין וגם בפרדס. לאחר זמן מה העבירו אותנו לבאר שבע, גם שם שיכנו אותנו במעברה. מאוחר יותר עברתי לדירה בעיר העתיקה בבאר שבע ושם אני גר עד היום. תחילה עבדתי בכביש ולאחר מכן התחלתי לעבוד בתור פקח עירייה עד צאתי לפנסיה. יחד עם אשתי הבאתי לעולם עשרה ילדים- חמישה בנים וחמש בנות. אשתי לא עבדה אלא עסקה בגידול הילדים. אני, כמו אבי אדם מסורתי, וכמו אבי אני משמש כגבאי של בית הכנסת ליד מקום מגורי.

הסיפור נכתב על ידי דוד כהן

באר שבע, מאי 2013